

SUHAI PÁL

Szobor-alakban

Hitte: a győzelmet magát faragta
versbe: kőből, kőrisből szép fejét,
amint bólint, és ahogyan kilép:
repülne már, s külön a peplosz rajta,

ha föltámad a szél és lobogtatja –
így vitte őt, szobor-alakban, át
a városon, így húzta kocsiját
a pusztaságba és a forgatagba.

Gördült a négy kerék, gördült mögötte,
gördült a láthatár is: látta, vitte,
hátrált előle s híven visszatért.

Egy rossz kocsi, egy diadalszekér
gördült az úton, s ment egy bonviván,
utak szerelmese, apostolok lován.

Arisztophanész vén ganajturója

Arisztophanész vén ganajturója,
trágyával hizlalt mocskos paripa,
ha égbe visz az ó-komédia,
tiszteletét előtted is lerója.

A trügiaioszi rafinéria
s a pártharcok érdeke nemhiába
röptetett istenek honába:
bűzödnék ott kell megtisztulnia.

Ott, vagy sehol. Amit te ott tanulsz
– trágyát ha falsz, trágyába fúlsz –,
majd lenti rokonaid hasznosítják:

a napot gyúró szent skarabeusz,
s mi, emberek, kissé gyanús
lovasaid, profán mihasznák.

Casanova visszánéz

Gyulai Líviusz rajza alá

A test föltámadását, mindig ezt kutatta,
főleg asszonyban, s lányban legkivált.
A nőt rágatlan nyelte, s ment tovább,
ha jóllakott, s a hússal jóllakatta.

Ment és maradt. Hiába üzte, csalta
(hiába és mégse) a baldachinos ágy:
hogy mit tegyen, csapongó férfivágy
mutatta – s hogy kicsoda: a maszkja.

Kivénhedt konflis-ló ma már: fejét
leszegve húz egy roskatag kocsit:
az ideált – az ideál a veszte.

A telt kebel varázsa. Mindig ezt kereste,
ettől nem nyughatik. Bár hogyha visszánéz,
s a nyütt banyára lát: inkább pihenne.